

Beginnende dementie; een persoonlijke beleving

De dementie is nu iedere keer dat ik bij haar ben of met haar bel merkbaar... En ja, ik vind het moeilijk en voel er verdriet over. Ik kom al vele jaren bij haar. In het begin iedere 2 weken en spraken we over de mooie en moeilijke gebeurtenissen in haar leven. We zochten naar de betekenissen en de verbanden; wat had het moeilijke gebracht waardoor het mooie kon ontstaan. Ook spraken we over “het leven” in universele zin, onze plaats daarin als mensheid en hoe we in het klein ieder onze rol daarin hebben. En we spraken over hoe het ouder worden en daarna zou gaan...

Inmiddels kom ik er wekelijks. Zonder directe familie ben ik haar vertrouwenspersoon en samen regelen we allerlei zaken die zij alleen niet meer voor elkaar krijgt; van de opticien tot de Kerstkaarten, van de huisarts tot de financiële zaken... Problemen met de computer staan iedere week op het menu. Ze heeft ‘m zo hard nodig voor de vele contacten in Nederland en over de hele wereld.

“Ik vergeet iedere keer dingen”, zegt ze steeds vaker als ze midden in een zin stilvalt en niet meer precies weet wat ze ook alweer aan het vertellen was. “Zou ik dan toch dement worden...?” “Dat zou kunnen, misschien is het ouderdomsvergeetachtigheid, misschien is het dementie” zeg ik. Het laatste bezoek aan de geriater was al bijna een jaar geleden. Die constateerde het toen niet. Een volgend bezoek is over een paar weken.

Als je iemand vaak ziet, dan is het verschuivende geheugen moeilijk te duiden, misschien ook omdat je het niet wilt zien. Ik denk dat velen die het meegemaakt hebben met een dierbare dat wel herkennen.

Het is vooral de manier waarop ik zie dat anderen, die haar minder intensief meemaken dan ik, op haar reageren. De notaris die na het bespreken van de wijzigingen in haar testament aan mij benadrukt dat mevrouw bij het ondertekenen wel goed moet kunnen herhalen wat haar wensen zijn; “Dat moet je van tevoren misschien een paar keer met haar bespreken” zei ze bij het handen schudden. De medewerker van gemeente die bij het onderzoeken van de mogelijkheden voor huishoudelijke ondersteuning steeds mij aankijkt, zoekend naar bevestiging. Een vriendin die belt als ik er ben en ook mij even wil spreken; de vragen die ze me stelt en zorgen die ze uit... Allemaal bevestiging dat “misschien dementie” niet zo misschien is.

En ik vind het moeilijk; ze is natuurlijk cliënt, maar inmiddels vooral een dierbare vriendin van wie ik ben gaan houden.

In een contact met haar huisarts, we hebben het over de afspraak met de geriater, en hij zegt “het is goed dat die afspraak er snel is, met haar intelligentie heeft mevrouw de dementie lange tijd knap weten te verbloemen, maar dat lukt inmiddels niet meer. Het is goed als er meer zorg voor haar geregeld kan worden. Fijn dat jij haar hierin begeleidt, het scheelt ons echt enorm.”

Hij praat nog even door maar ik hoor hem maar half... Hoewel ik het wel wist, kan ik er nu echt niet meer omheen... ik had het haar zo anders gegund.

Marijke mei 2020